

שם משמאל ראש השנה תרע"ב

דהנה אמרו ז"ל (יבמות מ"ו). הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד. ומצאתי בזה רמז לשלשה זמנים שמוציאין את האדם מתחת שעבוד הסט"א הן שלש הקליפות הטמאות החופפות על הלב ומטמטמות אותו. הקדש הוא יום השבת שנאמר (שמות ל"א י"ד) ושמרתם את השבת כי קדוש הוא לכם. ואדם השומר שבת כדת השבת מוציאנו מידי שעבוד. חמץ הוא איסור חמץ בפסח. והנזהר במשהו חמץ בפסח נעשה גופו קודש ונשמתו קודש קדשים כבזוה"ק, ובספר חסד לאברהם שאין אדם יכול לבוא לשער הנ' בקליפה, הוא השער שהבא בו לא ישוב לעולם, רק אם חוטא ארבע מאות יום בלי הפסק, ופסח ושלשים יום שלפניו הם מוציאים את האדם מתחת שעבוד הקליפות, וע"כ אי אפשר ששום איש מישראל יבוא ח"ו לשער הנ' בקליפה כי טרם מלאות ת' ימים בא הפסח ומוציאו. ושחרור הוא שופר של ר"ה, שהוא מעין יובל שמוציא עבדים לחירות, ושופר של ר"ה מוציא את ישראל לחירות משעבוד שלש הקליפות הטמאות. וע"כ בשבת אין צריכין לשופר של ר"ה, שכאשר ישראל הם שומרי שבת השבת מקדשם ומוציא אותם מידי שעבוד, ומעידין

אמרי אמת ימים

ראשונים של פסח תרע"א

ואילו לא הוליא הקצ"ה וכו' משועבדים היונו לפרעה במצרים, לשון משועבדים הוא כלשון נכסים משועבדים שבע"ס שייכים הם לבעלים אלא שיש לאחר שעבוד עליהם וכמו כן בני ישראל שייכים הם בע"ס להקצ"ה אלא שהיה לפרעה שעבוד עליהם מפני גזירת צין הצתרים, ואיתא הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד, ולכן אף על פי שהגזירה היתה על ארבע מאות שנה כיון שחפץ הקצ"ה לגאלם עשה את ישראל הקדש כמו שכתוב קודש ישראל לה' ואיתא ויואל את עמו ישראל מתוכם לחירות עולם, איתא במדרש הוואיל והוא חפץ בגאולתכם אינו מביט בחסדו ומתוכם, יש היכל הזכות שהוא למעלה מן החשבון וזה כח הקצ"ה שהכל נעשה בשעתא חלא וברגעא חלא.

גיטין מ

עניין: הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד

ליקוטי הלכות למוהרנ"ת חו"מ

הלכות גביית חוב מלקוחות הלכה ה'

(ז) וזה בחינת הקדש, חמץ ושחרור מוציאין מידי שעבוד, כי אלו השלשה הם בחינת תקון שלש העבודות הנ"ל שמפסידין את התפלה שמשם בא השעבוד והעבודות כנ"ל, כי הקדש זה בחינת תקון האמונה שהיא בחינת קדש, כמו שמבאר במקום אחר בחינת ועם קדושים נאמן. כי הקדש הוא בחינת עבודות הבית המקדש שמשם עקר עליות התפלה. כי 'הקדש' הינו קדשת הגוף, כגון שור לקרבן שהוא עבודות הבית המקדש ששם עקר האמונה שהוא כלליות הקדשה, בחינת מקדש ה' כוננו ידך, בחינת ויהי ידיו אמונה. ועל כן שם עקר עליות התפלה, כמו שכתוב, "כי בתי בית תפלה". כי תקון התפלה על ידי אמונה שהוא הפך העבודה זרה והכפירות שהם בחינת עבודה דסטרא אחרא שמפסיד התפלה כנ"ל. וחמץ הוא בחינת תקון גלוי עריות שהוא סטרא דמותא בחינת רגליה ירדות מות שהוא בחינת אסור חמץ, בחינת כל מחמצת לא תאכלו תמן חמץ תמן מות, כמו שאיתא בזהר הקדוש. כי עקר זאת התאווה באה על ידי חמוץ המוח שהוא בחינת חמץ, כמובא בהתורה בהצטרות (סימן ה). ועל כן אסור חמץ בפסח, שהוא להכניע ולבער חמוץ המוח, לבטל זאת התאווה זהו בחינת תקון גלוי עריות. ושחרור זה בחינת אל תהי בו לכל אדם, שהוא הפך שפיכת דמים כמו שמבאר שם כי אינו מבוזה וממאס אפלו את עבדו בבחינת אם אמאס משפט עבדי (איוב לא) וכו', כי בודאי כשמשחרר עבדו הוא בשביל איזה נחת רוח שעשה לו ואפלו שעבדו משעבד לו ואף על פי כן אינו מבוזה אותו ומשחררו שזהו בחינת 'אל תהי בו לכל אדם'. נמצא, שאלו השלשה, הקדש וחמץ ושחרור, הם ההפך משלש עבודות הנ"ל שהם מפסידין עבודות התפלה. על כן הם מפקיעין מידי שעבוד שבא על ידי פגם התפלה, שבא על ידי שלש עבודות הנ"ל, שמשם עקר השעבוד: